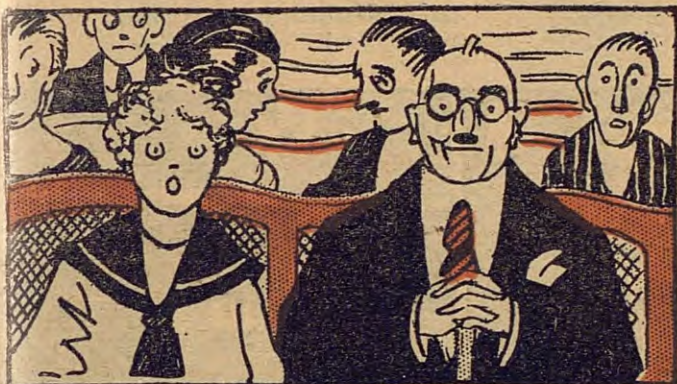
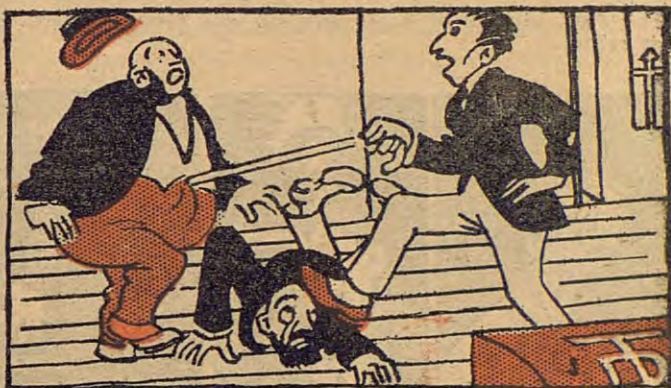




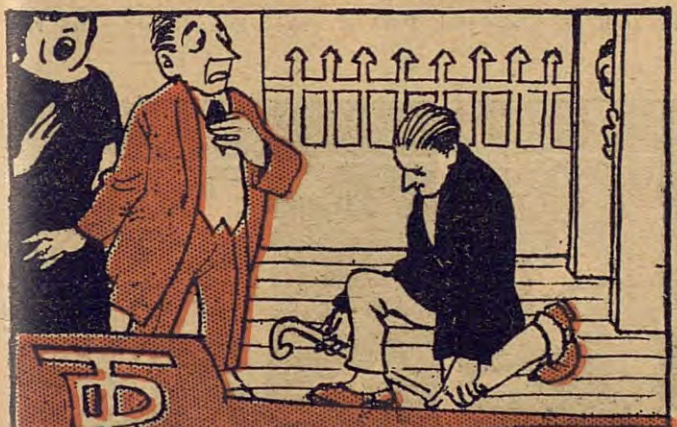
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET



—Si és útil el teatre? Diguïnt-m'ho a mi que els en podré donar raó! L'altre dia el papà va dur-me al «Romea», on representaven una obra molt bonica.



En escena hi havia un jovenet que tot ho feia anar en doina. A l'un li clavava bastonada, a l'altre li propinava un mastegot, al de més enllà el feia caure.



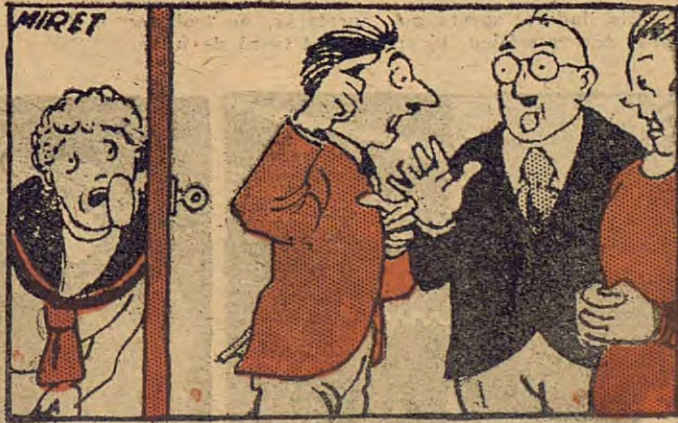
Fins que en surt un d'enfutismat, decidit a pegar-li. Aleshores ell que diu: «Noi! Recorda't que sóc ton pare, que ma raça és ta raça... i som de Sabadell!» i l'altre es queda mansoï com un anyell.



Ahir, com molts dies acostuma, va venir el meu oncle Bonifaci. I, total per res... perquè vaig gratar-li el cap amb una forquilla, es va posar fet una fúria i em volia estomacar.



Jo que, allavors, recordant-me del teatre, li dic molt seriós: «Noi! Recorda't que sóc ton pare, que ma raça és ta raça... i som de Sabadell!» L'oncle es queda com veient visions i, sense molestar-me gens...



...se'n va a parlar amb els papàs. Jo vaig escoltar a darrera la porta i vaig sentir que deien no sé què de les facultats mentals... La qüestió és que d'aquella me'n vaig ben escapar. Ves si n'és d'útil el teatre!

D'AQUI DOS NUMEROS COMENÇARÀ
AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

PER EN XÀVIER BONFILL, AMB IL·LUSTRACIONS D'EN GAIETA CORNET





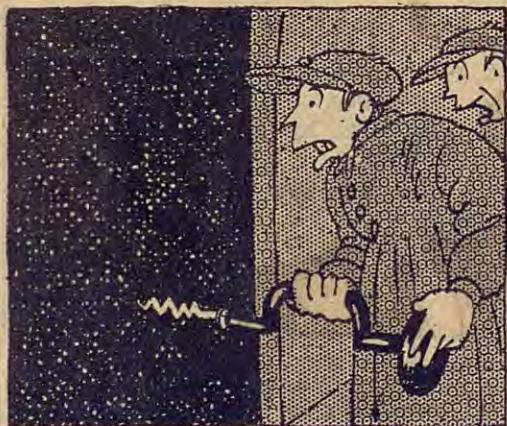
—Aquí viu aquell pagès que diu que tétants diners. Els hi hem de robar!

—Reina Santíssima! Em vénen a pendre la meua pobresa!

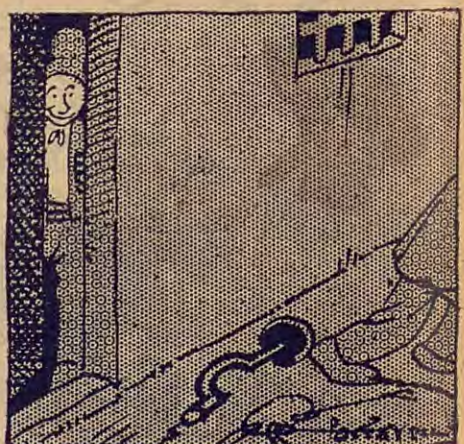
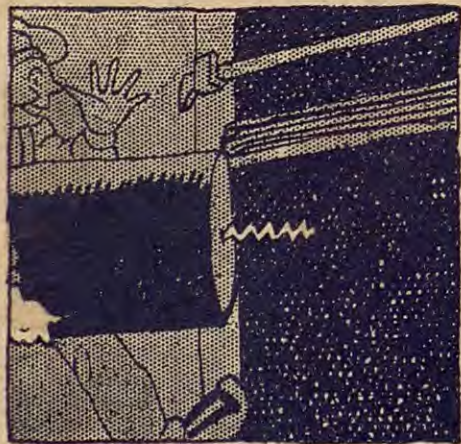


—Ja els sento que burxen. Com me les apanyo, jo, pobre de mi? Ah! Tinc una idea. Hi ha una providència que vetlla pels pagesos.

Mentrestant, els lladregots es preparen per a foradar la porta amb un filabarquí. Però el pagès anà a cercar un roc i l'apuntalà al lloc precis on s'oïa la remor.



Els lladres, apreta que apretaràs, no trobaren la fi de la porta, i es decidiren canviar de lloc, més el pagès a cada forat nou que feien, hi oposava el tascó de fusta.



Amb la qual cosa aconseguí que aquests, cansats i fets malbé, se n'entorressin tots mústics, creient que aquella porta tenia al menys dos metres de gruix i lamentant no haver-se proveït d'un explosiu per a fer-la volar.

LA TRANSFORMACIÓ D'UN GOSSET



Donya Tuies volia comprar un gosset ben petit i ben maco.



I anà a cercar un d'aquells «clàssics» acaparadors de gossos diminuts.



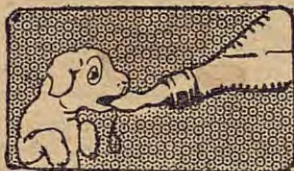
El qual n'hi va ensenyar un que li va agradar moltíssim.



I havent-se avingut en el preu, després de fort regateig, se'l quedà.



El rentà ben bé fins que estigué ben net.



L'alimentà.



L'engreixà...



...ben gras...



...gras del tot!



L'empolvà.



El perfumà.



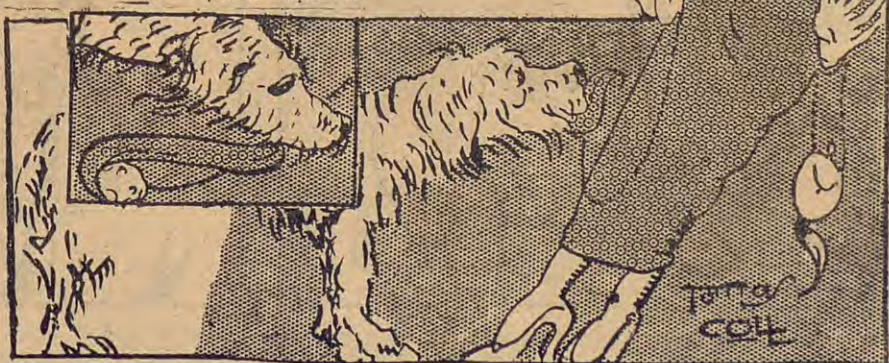
I el tragué a passejar. Però era tan maco, tan remaco, que un gosset trinxeraire el va seguir...



...i, no podent resistir aquella oloreta i aquella forma de matonet, el va començar a llepar...



...a llepar i a llepar, que el va anar gastant fins que se'l menjà, cadena i tot.



Ço que va ocasionar un fort esglai a donya Tuies, que no podia comprendre com el seu gosset, tan repetit, havia devingut en poca estona tan gros i tan brut.



—Sí, entrin, entrin, senyor Secretari amb la companyia, i veuran que bé ha quedat... Sembla que dormil!
—Doncs tan mateix se'ns ha mort, eh? Quina desgràcia, la d'aquest poble!



—Veieu? Una altra porta mig tancada. Si no mirem la manera d'evitar que aquest metge faci de les seves tot seguit, en aquesta població no quedaran en peu més que les cases.



—Sí, senyors. Els he reunit per a que estudiïn la manera d'evitar tanta desgràcia. El metge mata a tots els malalts. Com pot evitar-se?
—Si el senyor alcalde m'ho permet... Jo, com a apotecari, crec tenir el remei.



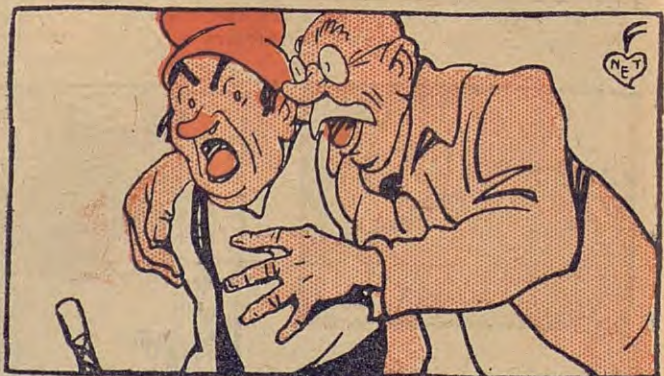
La cosa és molt senzilla. Aquest galeno ho fa tot al revés; jo ho tinc ben observat. A un li convé una purga; doncs li dóna un restringent. Cregui'm que aquest home és una veritable calamitat.



Al cap de poc temps, tot el poble notava amb estranyesa que els malalts, després d'un parell de dies de pendre les medicines, ja es posaven bons. I com que tothom estava enterat que el remei era de l'apotecari...



...l'emprenien a cada cantonada perquè els fes sabedors del secret. Més l'home, modest en extrem, deia que era cosa del metge. Fins que un dia l'alcalde, usant de la seva autoritat, l'obligà a dir la veritat. I ell parlà:



—Tot seguit que vaig observar que el metge receptava al revés de ço que convenia al malalt, em vaig dir: la cosa és senzilla. Proporciono la medicina al revés de ço que el metge diu i la cosa està arreglada. Així he salvat al poble!



Una vegada hi havia un àcrata descregut, l'ideal del qual era acabar amb la sobirania de Déu i de tota la cort celestial. A més, tenia el mal costum de llegir al llit. Sempre es dormia obsessionat per idees tremebundes.



Una nit somnià que era a l'endemà matí i que la minyona (perquè malgrat les seves idees igualitàries tenia minyona) li entrava el diari, que acostumava llegir abans d'alçar-se i pendre la xacolata (perquè malgrat etc., etc., també prenía xacolata).



Aqueil dia, oh satisfacció inefablel, el diari portava la notícia tan esperada: Per fi havia estat enderrocada tota la cort celestial. Angels, arcàngels, verges, màrtirs, confessors... tothom havia estat obligat a marxar del cel. I del local se n'havia incautat el Comité d'homes lliures!



N'hi havia per a tornar-se boig d'alegria! Ràpidament es llevà i es vestí d'una revolada. Era qüestió de llençar-se al carrer per tal d'incorporar-se a la manifestació que segurament s'estaria organitzant a l'«Ateum Club».



«Però—pensava tot baixant de quatre en quatre els graons de l'escala—si no es confirmava la notícia? No hauria estat certament la primera bola publicada en els diaris?»



A l'eixir al carrer topà amb un ròtol en català que deia: «Forn de Sant Jaume! Ara sí que podia dir que era certa la notícia! Sant Jaume, per tal de guanyar-se la vida, havia obert un forn!...



«Ei! que se n'hi entra: «Déu lo guard! Surt un dependent molt amable: «Què volia?» «Un kilo de pastes seques. Això sí, vull que em despaxi el mateix Sant Jaume!»



Aquells dignes representants del C. A. de D. del C. i de la I. es veu que tenien males pusses, perquè tant bon punt van sentir això, començaren a tirar-li mans, pel cap tot el que els vingué a les



Aleshores va emprendre una prudent retirada, durant la qual un projectil va ferir-lo al cap... i va despertar-lo. Oh ràbia! Tot havia estat un somni! Els benaventurats podien dormir tranquils!

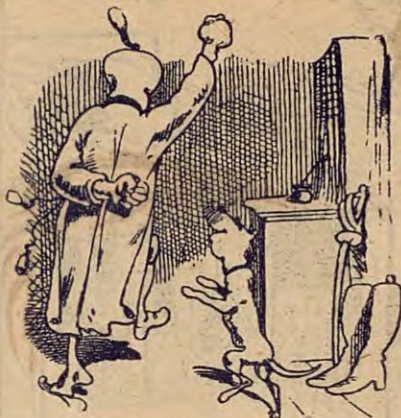
D'AQUI DOS NUMEROS COMENÇARA
AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

PER EN XAVIER BONFILL, AMB IL·LUSTRACIONS D'EN GAIETA CORNET





El savi doctor X. llegeix en una revista professional una fórmula per a poder viure sense menjar.



—Caram, si fos veritat! Seria una gran troballa, avui que van tan cares les subsistències!



L'aplicació de la recepta és un xic difícil. Qualsevol equivocació tindria males conseqüències.



No obstant, vull provar de fer-la. Per a estar més espavilat pendré unes gotes de cafè.



Som-hi, Josep! A veure si em llueixo! Es qüestió de cordar-se bé la bata!



No comencem malament. La primera cosa que es necessita és carn de rata i n'he trobat una a la ratiera.



Ara l'haig de fer bullir fins que quedi reduïda a la dècima part del seu pes específic, o sigui, profilàctic.



Després s'hi ha d'afegir un canari plomat i cuit lentament a la flama d'una espelma, mentre gota a gota se li tira a l'esquena cera fosa d'un altre.



El total, ben remenat, es posa en una retorta per tal d'extreure-li la quintaessència hemoglobular psico-efervescent.



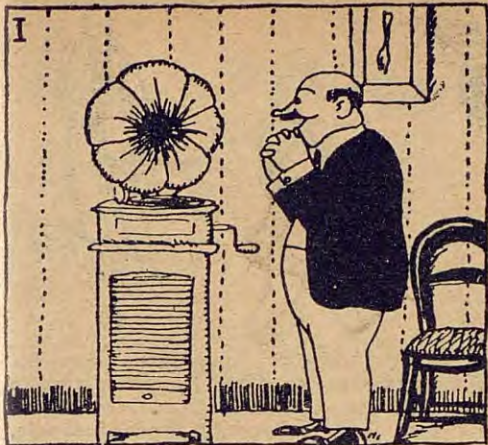
I s'arriba a obtenir una píndola grossa com un cigró, que és l'aliment suficient per a una centúria. Per precaució, primer provaré amb el quisso.



Pataplum! Què és això? Ha reventat! Potser sigui que l'he fet massa carregada!



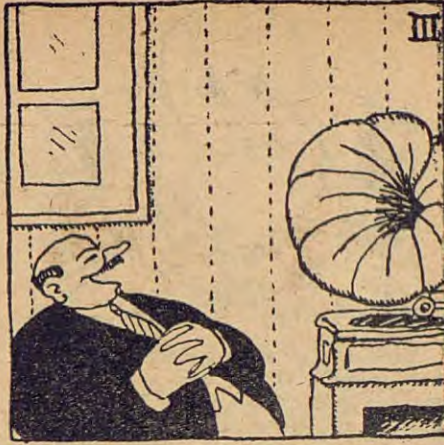
Estimat lector: m'he convençut que en fet d'alimentació no hi ha com les costelles. No duren tant els seus efectes, però són molt més segures!



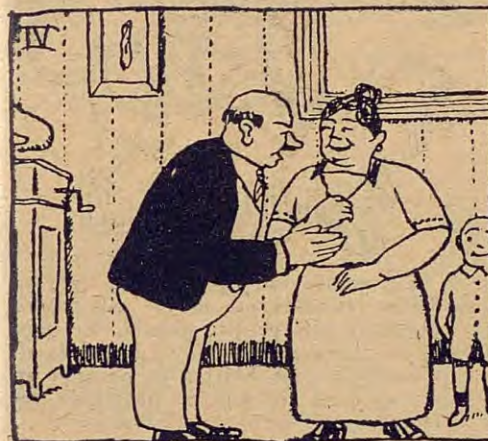
I El senyor Ramon estava enamorat del seu fonògraf. Es passava belles estones davant de l'aparell, embadalit com un enamorat de les obres dels grans mestres de la pintura, contemplant la «Gioconda».



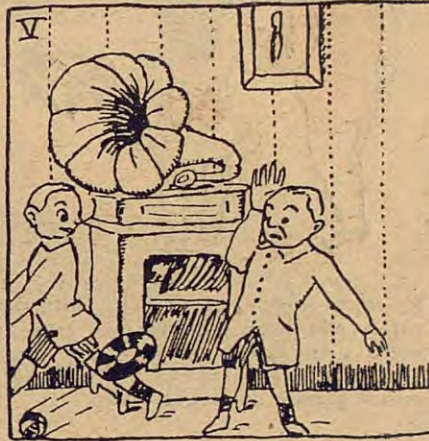
II Un dia, amb gran satisfacció, va comprar una placa d'en «Pepe Marquès», que li féu una gràcia extraordinària. Des de que l'adquirí, el seu gramòfon no va tocar altra cosa.



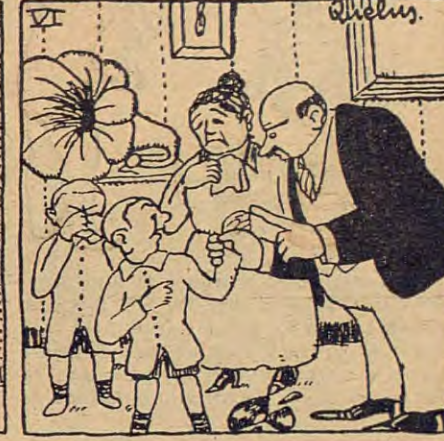
III Deixà de banda «fox-trots», Caruso i Pilar Alonso i quan arribava a casa seva, ja se sabia: s'assentava davant del gramòfon, l'engegava, i vingia riure com un beneditó escoltant els acudits d'en «Pepe Marquès».



IV Un dia, després d'una audició, digué a la seva senyora: «Es tant còmica aquesta placa, que jo vull creure que ella mateixariu quan està actuant sota el pessigolleig suau de l'agulla». La seva senyora li va fer una mitja rialleta.

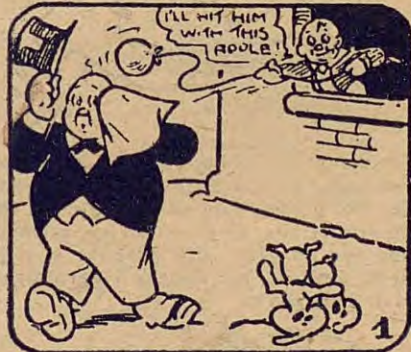


V La fatalitat volgué que un dia els nens del senyor Ramon, al donar-se una empena tot jugant, fessin caure la placa predilecta, i es trenqués en trenta trossos. Podeu comptar el disgust que ocasionà aital fet.

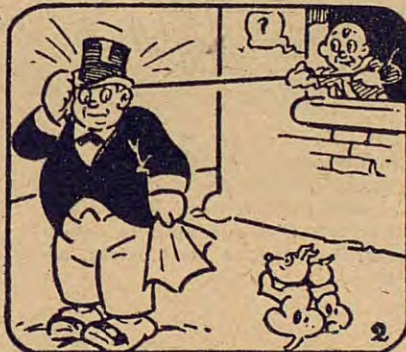


VI Tothom plorava! El senyor Ramon, disposat a depurar responsabilitats, va començar l'interrogatori: «Qui ha trencat la placa?», digué amb to sever a un dels seus fills. Aquest, que era un plaça, va respondre: «Vostè tenia raó. Hem engegat el gramòfon i al cap d'una estona la placa s'ha trencat... de tant riure!»

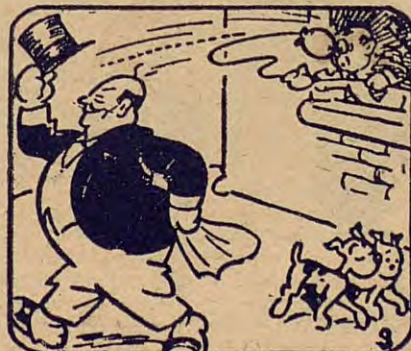
Una brometa pesada—que resulta «escarmentada»



—Amb aquest cordill elàstic el cap jo li tustaré i el faré morir de fàstic.



—Ah, puet! Ja t'he atrapat! Em sembla que aquesta volta quedaràs escarmentat.



—Apa, adéu, i preu paciència!
—Ui, ui, ui; quin mal m'he fet!
—Que et fa mal la consciència?



Fresc encara el grandios èxit assolit pels meravellosos «Viatges de Gulliver» —dels quals en preparam una edició en un volum bellament presentat— en el número 44 de VIROLET començarem la publicació de les extraordinàries

Aventures del Baró de Bola-blava

que estem convençuts seran rebudes pel nostre públic amb el més gran entusiasme. No tenim de dir més que l'adaptació estarà a càrrec del nostre company En Xavier Bonfill i que els dibuixos que la il·lustraran profusament, seran obra de l'eminent mestre caricaturista en Gaietà Cornet.

Eduard i Josep Solà,
Impresors. València, 200
Barcelona.—Tel. 1282 G.



Veritat que aquest nen fa cara de bon minyó? Doncs ara veureu quin una de més crespa en va fer: Era tan mimat, que els seus papàs, per por de que es fadigués, no provava mai de fer-lo caminar.



Emperò, per instint, es veu que ja en sabia, doncs un dia, aprofitant el que la mainadera estava distreta, va baixar del cotxet disposat a emancipar-se i avançar pels seus propis passos, anant-se'n tranquil·lament passeig amunt.



Els vianants esguardaven admirats aquell esquitx d'home caminar amb la seguretat i l'aplom d'un senyor de pes, i ell, saborejant l'independència, no feia esment més que al goig de sentir-se lliure de tiranies.



No tardà gaire a trobar-se amb una nena que jugava sola, a qui proposà d'acompanyar-lo en el seu passeig. La nena li contestà que no podia ésser, car ella no caminava prou bé. «Ja et donaré la mà», insistí ell, temptadorament.



La nena es deixà convèncer i ja els tenim avançant, però molt lentament, car a ella poca cosa la feia caure de mans a terra. Dos gossos que s'apropaven, suggeriren al galan un medi per a millor gaudir de la passejada.



Els gossos es vegeren molt honorats d'ésser escollits per portar sobre llurs esquenes tan gentil parella. El nen ajudà a la seva companyia i després ell s'instal·là i les bèsties es posaren en marxa amb un pas de passejada solemne.



I si abans admirava veure aquell homenet sol, no cal dir com ara deixava amb la boca badada aquesta parella eqüestre, de la qual, hom no sabia qui admirar-ne més: si la gallardia dels cavallers o la docilitat i enteniment de les cabalcadures.



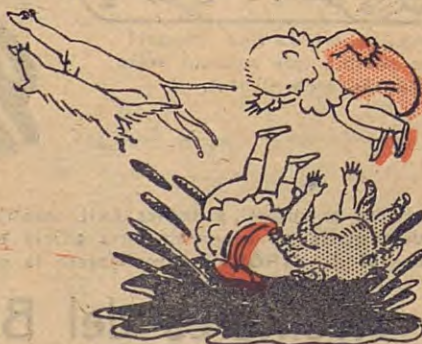
Però la mainadera ja feia estona que s'havia donat compte de la desaparició del nen, i corria desalentada d'ací d'allà cercant per tot, fins que amb la consegüent sorpresa s'adonà de nostres ardits herois.



I veient que ells no feien cas dels seus crits es llençà a la seva persecució. Els gossos, que compregueren de seguida el cas, deixaren el pas cerimoniós per un altre més adequat al moment amb la satisfacció i agraïment total dels genets.



La mainadera corria i cridava tant com podia, car veia escapar-se-li lo que tan havia cercat i com més feia, més esverava als gossos, que del trot passaren a un galop que acabà essent desenfrenat.



Els cavallers que si bé muntaven amb seguretat era fins a un cert punt, no pogueren resistir l'ímpetuositat de la carrrera i acabaren essent llençats a l'espai, anant a caure, precisament, en un bassal de quitrà.



D'on els tragué la bona dona en un estat lamentable. La neteja a què els tingueren de sotmetre fou talment enèrgica, que ella sola ja constituï una veritable i dura penitència a l'atreu-viment llur.